

BELA MEKI

**KAKO SE
REŠITI
SVOJE
PORODICE**

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Bella Mackie

HOW TO KILL YOUR FAMILY

Copyright © Bella Mackie 2021

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mom tati, koji mi je pročitao stotinu ubilačkih priča
za laku noć.*

*Mojoj mami, koja mi je pročitala stotinu inspirativnih.
Obećavam da vas nikad neću ubiti.*

*Mene pola moga lišite i svirepošću najstrašnijom svu me od glave
pa do pete ispunite; grubošću krv mi zgusnite...**

Vilijam Šekspir, *Magbet*

* U prevodu Velimira Živojinovića. (Prim. prev.)

PROLOG

Zatvor *Lajmhaus* je, kao što možete zamisliti, užasan. Samo, vi to zapravo ne možete zamisliti. Nema konzola za video-igrice niti televizora ravnog ekrana, kako ste čitali u novinama. Nema duha zajedništva niti sestrinstva – atmosfera je obično napeta, buka jeziva, i imaš osećaj da će svakog trena izbiti tuča. Od samog početka se držim po strani. Ostajem u ćeliji koliko god je to moguće, između obroka koji se u najboljem slučaju mogu opisati kao povremeno jestivi, i trudim se da izbegavam cimerku, kako ona nesnosno voli da se zove.

Keli je žena koja voli da „ćaska“. Prvog dana kad sam došla ovamo, pre dugih četrnaest meseci, sela je na moj ležaj, stisla mi koleno onim svojim užasno dugačkim noktima i rekla mi da zna šta sam uradila i da misli da je to fantastično. Takva pohvala me je prijatno iznenadila pošto sam očekivala napade sa svih strana kad sam ušla na zlokobnu kapiju ovog groznog mesta. Ah, naivnost osobe koja o zatvoru zna samo ono što je videla u niskobudžetnim filmovima na televiziji. Nakon što me je upoznala, Keli je odlučila da sam joj ja najbolja drugarica i, što je još gore, nekakav trofej. Za doručkom dotrčava do mene, hvata me ispod ruke i šapuće mi kao da smo usred poverljivog

razgovora. Čula sam je kako priča s drugim zatvorenicama tobož šapatom, nagoveštava im kako sam joj priznala svaki detalj svog zločina. Želi da stekne ugled i uticaj među ostalim devojkama, a ako iko to može da joj pruži, onda je to ubica Mortonovih. *Strašno* je zamorno.

Znam da Keli tvrdi da zna sve o mom zločinu, ali to možda donekle umanjuje moje postupke. Meni reč „zločin“ zvuči otrcano, neelegantno i banalno. Provalnici vrše zločine. Kad voziš pedeset na sat u zoni gde je brzina ograničena na trideset da popiješ mlaku kafu pre nego što otpočneš još jedan naporan dan na poslu, činiš zločin. Ja sam uradila nešto mnogo ambicioznije. Osmislila sam i sprovela u delo složen i detaljan plan, čije poreklo seže mnogo pre mog rođenja, te neprijatne okolnosti. A kako nemam šta da radim u ovom ružnom i neinspirativnom kavezu (jedna nerazborita terapeutkinja mi je predložila da idem na kurs recitovanja, i drago mi je što je samo na osnovu mog izraza lica shvatila da nikad više nikome ne treba da iznese takav predlog), odlučila sam da ispričam svoju priču. To nije lak zadatak jer nemam laptop najnovije generacije, na koji sam navikla. Kad mi je advokat nedavno nagovestio da se ipak nazire svetlo na kraju tunela, smatrala sam da treba nečim da obeležim vreme koje sam provela ovde i zapišem nešto od onoga što sam uradila. Pri odlasku u kantu nabavila sam tanak blok i bednu olovku – u zamenu za pet funti iz mog nedeljnog budžeta od 15,50 funti. Zaboravite na članke iz časopisa koji vam nonšalantno predlažu da štedite novac ne kupujući kafu za poneti; ako zaista želite da naučite da štedite, dođite malo u *Lajmhaus*. Ovo pisanje je možda besmisleno, ali moram nekako da ubijem nesnosnu dosadu na ovom mestu, a nadam se i da će tako Keli i njene „dame“, kako ih ona uporno zove, prestati da me zovu da gledam s njima neki rijaliti u sobi za razonodu kad vide da nešto radim. „Izvini, Keli“, kazaću, „pišem važne napomene za svoju žalbu, pričaćemo posle.“ Uverena sam da će se i na najmanji nagoveštaj da ću joj ispričati neki sočan

detalj svoje priče lupnuti po nosu poput onih smešnih likova iz romana Dika Frensis-a i ostaviti me na miru.

Naravno, moja priča nije za Keli. Sumnjam da je ona uopšte sposobna da razume šta me je motivisalo da uradim ono što sam uradila. Moja priča je upravo to – moja – mada znam da bi je čitaoci progutali da je ikada objavim – iako to nikada ne bih mogla. Ali lepo je znati da bi je ljudi ipak pažljivo pročitali. Bio bi to bestseller, a svet bi pohrlio u knjižare u nadi da će saznati nešto više o tragičnoj i privlačnoj mladoj ženi koja je bila sposobna za tako užasan čin. Tabloidi mesecima već objavljuju članke o meni; javnost nikako da se zasiti bezvrednih psihologa koji mi rado izdaleka postavljaju dijagnozu i povremenih kontraša koji brane moje postupke na *Tviteru* čisto provokacije radi. Ljudi su toliko fascinirani onim što sam uradila da gledaju čak i na brzinu snimljen dokumentarac o meni na Kanalu 5, u kome neki debeli astrolog objašnjava da je moj znak predvideo moj slučaj. Usput, pogrešio si moj horoskopski znak.

Stoga znam da bi se ljudi bacili na moju knjigu. Iako nisam ni pokušala da ga razjasnim, moj slučaj je već nadaleko poznat, a da niko i ne zna za moje prave zločine, što je najveća ironija. Pravosudni sistem ove zemlje je sprdnja, a to najbolje ilustruje ova rečenica: ubila sam više ljudi (neke brutalno, druge mirno), a čamim u zatvoru zbog ubistva koje *nisam* počinila.

Kad bi se saznalo za zločine koje jesam počinila, pamtili bi me decenijama, možda čak i vekovima – ako ljudska rasa uopšte toliko uspe da opstane. Doktor Kripen, Fred Vest, Ted Bandi, Lizi Borden i ja, Grejs Bernar. U stvari, ovo mi se baš i ne sviđa. Nisam ja amater niti imbecil. Ja sam od onih u koje biste zadivljeno gledali da me vidite na ulici. Možda se zato Keli zalepila za mene umesto da me prebija na mrtvo ime kao što sam očekivala. Čak i ovde sam zadržala izvesnu eleganciju i suzdržanost, koju ljudi slabiji od mene očajnički žele da probiju. Rečeno mi je da uprkos mojim zločinima dobijam hrpe pisama u kojima mi izražavaju ljubav, divljenje, pitaju gde sam

kupila haljinu koju sam nosila prvog dana suđenja (u *Roksandi*, ako vas baš zanima. Nažalost, ona grozna premijerova žena obukla je nešto vrlo slično svega mesec dana kasnije). Često i pisma puna mržnje. Ponekad i sumanuta, u kojima me neko pita da li mu šaljem poruke preko vazduha. Ljudi izgleda žele da me upoznaju, da me impresioniraju, da me oponašaju, ako ne u postupcima, a ono u izboru odeće. Sve je to nebitno jer ja nikad ne čitam ta pisma. Moj ih advokat pokupi i odnese. Uopšte me ne zanima šta predstavljam nepoznatim ljudima toliko jadnim da uzmu papir i olovku i pišu mi.

A možda ja imam previše lepo mišljenje o ljudima i pripisujem im mnogo širu paletu emocija nego što je imaju. Možda se razlog za tako mahnito i uporno interesovanje za moj slučaj može objasniti principom Okamove britve – teorijom da je najjednostavnije objašnjenje obično ono ispravno. Ako je tako, moje će ime ostati upamćeno još dugo nakon moje smrti iz najprozaičnijeg razloga od svih – jer je sama ideja ljubavnog trougla tako dramatična i prezira vredna. Ali kad pomislim na ono što sam *stvarno* uradila, malo mi je žao što niko nikad neće saznati kakvu sam složenu operaciju izvela. Naravno da mi je mnogo draže da se izvučem, ali možda će jednog dana, kad me odavno više ne bude, neko otvoriti stari sef i pronaći ovo priznanje. Ljudi bi se šokirali. Na kraju krajeva, nema tog čoveka na svetu koji može da shvati kako je neko sa dvadeset osam godina hladno da ubije šest članova svoje porodice, a da zatim mirno nastavi sa svojim životom i ni zbog čega se ne kaje.

PRVO POGLAVLJE

Izađem iz aviona i zapahne me bajni nalet vrelog vetra koji Britancima uvek izmami oduševljen usklik kad slete u toplo područje i podsete se da ostatak sveta uživa u vremenu koje nije samo sivo ili hladno. Ja sam stručnjak za brzo kretanje na aerodromima, što je i danas slučaj jer hoću da pobeđem od čoveka pored koga sam nažalost sedela u avionu. Amir mi se predstavio kako sam vezala pojas. Taj tip od trideset i kusur godina nosio je majicu koja mu je gotovo pucala na komično napumpanim prsima i, sasvim neobjašnjivo, svetlucavu trenerku. A najgore od svega, kao šlag na tortu, bile su papuče koje je obuo umesto cipela. *Guči* papuče za plažu sa čarapama u tonu. Gospode! Razmišljala sam čak da zamolim stjuardesu da se premestim, ali nje nigde nije bilo, a i već sam bila ukleštena između doteranog superheroja i prozora kad je avion počeo da rula po pisti.

Amir je putovao za Puerto Banus kao i ja, mada mi nije palo na pamet da mu to kažem. Imao je trideset osam godina, bavio se nečim vezanim za noćne klubove i neprekidno govorio kako voli da „uživa punim plućima“. Zatvorila sam oči dok me je davio pričama o svom životu u Marbelji i tome s kakvim se

mukama susreće da prebaci tamo svoje omiljene automobile za letnju sezonu. Uprkos mom govoru tela moj saputnik nije popuštao dok naposljetku nisam ušla u razgovor s njim. Idem da posetim najbolju drugaricu, rekla sam mu. Ne, ne živi u Puerto Banusu, već dalje u unutrašnjosti, i malo je verovatno da ćemo doći u grad da doživimo čari noćnog kluba *Gliter*.

– Treba li ti auto? – pitao me je gorostas. – Mogu da ti nabavim opaku mašinu da se vozaš, samo mi reci, pa ću ti naći lep mercedes za odmor. – Odbila sam ga najljubaznije što sam mogla, pa mu odlučno rekla da moram da završim nešto pre nego što sletimo.

Kad smo počeli da se spuštamo, Amir je iskoristio priliku da me upozori da nisam isključila laptop. Opet sam bila primorana da razgovaram s njim, pazeći da ne pominjem svoje ime ili odam bilo kakve lične podatke. Bila sam besna što se zainteresovao za mene pošto sam za let namerno obukla crne pantalone i košulju i nisam se našminkala da bih ostala nepri-mećena. Nisam imala nakit, nikakav lični pečat, ništa što bi nekome moglo da ostane u sećanju ako bi ga ispitivali. Neće ih niko ni ispitivati jer sam ja obična devojka koja ide na odmor u Marbelju kao i mnogi drugi ovog leta.

Vreme tokom leta bilo je sve što je Amir mogao da dobije od mene, a i to je uzeto, a ne dato. Sad se provlačim kroz gomilu, smešim se na sve strane dok se probijam na čelo reda za pasošku kontrolu, pa trčim pravo do prostora za preuzimanje prtljaga. Prostorija se puni, pa se sakrijem iza stuba, pognem glavu i zagledam se u mobilni telefon. Nekoliko minuta kasnije ugledam svoju torbu i zgrabim je, okrenem se na peti i odlučno pođem ka izlazu. Onda mi nešto padne na pamet i naglo se zaustavim.

Stojim naslonjena na ogradu ispred aerodroma kad Amir izađe iz zgrade. Sav se ozari kad me vidi, uvuče stomak i isprsi se.

– Tražio sam te! – kaže on, a ja primetim sjajan zlatan sat dok on gestikulira.

– Da, izvini, žurim da stignem kod drugarice na ručak, ali nisam mogla da odem a da se ne pozdravim – odgovaram.

– Pa hajde da izađemo jedno veče, daj mi broj, pa da budemo na vezi. – To ne dolazi u obzir, ali ne smem da mu se zamerim ako hoću da dobijem ono što želim.

– Imam nov mobilni, Amire, ne mogu da se setim broja ni za živu glavu. Znaš šta, daj ti meni svoj, pa ćemo se čuti – osmehnem se i lagano mu dodirnem ruku. Kad ukucam njegov broj i odbijem njegovu ponudu da me poveže, mahnem mu.

– Amire – viknem kad pođe – ona ponuda za kola još stoji?

Za nešto manje od dva sata prilično glatke vožnje rentiranim kolima stigla sam od aerodroma u stan koji sam iznajmila. Našla sam ga na Er-bi-en-biju i dogovorila se s gazdaricom da joj platim u gotovini kako moje ime nigde ne bi bilo zabeleženo. Bez problema je prihvatila privatnu rezervaciju kad sam joj rekla da ću joj platiti duplo. Užasno je skupo, pogotovo u sezoni, ali mogla sam da uzmem samo ovu nedelju slobodno, a hoću da izguram svoj plan, pa problem rešim novcem. Stan je mali i zagušljiv, dekor me podseća na kozmetičku kliniku iz osamdesetih, samo sa kineskim lutkicama. Silno želim da vidim more i protegnem noge, ali vreme mi je ograničeno, a imam posla.

Istražila sam koliko sam mogla dvoje zadržanih matoraca sa minimalnim prisustvom na mreži i imam prilično dobru ideju gde će biti večeras. Iz onoga što sam uspela da vidim na Ketlininoj stranici na *Fejsbuku* (sirota ima javni nalog! Hvala bogu pa starci ne znaju ništa o podešavanjima privatnosti), kad ne besne zbog toga koliko Španaca živi u Španiji, stariji bračni par Artemis većinu vremena provodi ili u restoranu *Vila Bjanka*, koji se nalazi na samoj obali, ili u kazinu *Dinero*, nedaleko od grada. Rezervisala sam sto u restoranu za večeru.

Da budem jasna: nemam pojma šta radim. Imam dvadeset četiri godine, godinama razmišljam o tome kako da osvetim

majku i ovo je najveći korak koji sam dosad napravila. Do sada sam naporno radila da napredujem u karijeri, štedela novac, istraživala porodicu i trudila se da se dovedem u poziciju da mogu da im pridem. Bilo je korisno, ali nezanimljivo. Naravno, spremna sam da se žrtvujem da bih se približila svom cilju, ali dođavola, teško je pretvarati se da mi je stalo do anketiranja kupaca i neobaveznih (čitaj obaveznih) izlazaka petkom na druženje s kolegama. Da sam znala da ću morati da ispijam koktele sa ljudima koji svojevolumeno rade u marketingu, posvetila bih više vremena proučavanju trepanacije. Možda zato sad žurim sa ovim velikim korakom, očajnički želeći da dokažem sebi da sam uspjela i da konačno mogu da uradim ono što od svoje trinaeste godine govorim da ću uraditi. Međutim, uopšte se nisam pripremila kako treba. Mislila sam da ću kad dođem u Marbelju imati solidan plan, pažljivo isplaniranu rutu i satnicu, i neverovatnu masku. Umesto toga evo me u stanu koji smrdi kao da je hrčak uginuo ispod ormara, a majka ne zna šta to smrdi, pa šest meseci sve riba kao luda. Imam plan u glavi, ali nemam pojma da li ću uspeti da ga ostvarim. Imam periku koju sam kupila u kozmetičkoj radnji u Finsberi parku, koja je dobro izgledala pod neonskim svetlom radnje, ali se sad plašim da će se zapaliti na španskom suncu. Uprkos nervozi zbog nespremnosti, preplavljuje me uzbuđenje. Dok nameštam periku i šminkam se, imam osećaj kao da se spremam za neki fenomenalan sastanak, a ne da idem da ubijem babu i dedu.

Naravno, sad sam malo teatralna. Neću ih ubiti večeras, to bi bilo glupo. Moram najpre da ih vidim, da prislušujem njihov razgovor, hoće li možda pomenuti planove za ovu nedelju. Moram nekoliko puta da se odvezem do njihove vile i, što je jednako važno, moram da uzmem auto koji mi je Amir obećao. Taj auto je ili znak da sam glupo haotična i da treba da odložim

svoje planove ili mali poklon od nekog nepoznatog božanstva. Videćemo šta je!

Odavno sam odlučila da će nas Ketlin i Džeremi Artemis prvi napustiti. Više je razloga za to, a prvi je to što su stari, pa nisu ni toliko važni. Starci koji ništa ne rade osim što troškare penziju i čame u omiljenoj fotelji nisu po mom mišljenju dobra reklama za čovečanstvo. Sjajno je što smo uspeli da smislimo kako da ljudima produžimo život medicinskim intervencijama i zdravijim načinom života, ali ti ljudi nažalost bivaju sve džangrizaviji i zadržtiji, postanu ti teret i samo ti zauzimaju prostoriju od koje hoćeš da napraviš radnu sobu.

Šta se zgražavate, znam da i vi mislite isto. Uživajte u životu, pa otidite s ovog sveta oko sedamdesete. Samo najveći smarači žele da dožive stotu – a jedina nagrada im je bezlična i kratka čestitka od kraljice. Stoga stvarno verujem da svima činim uslugu. Oni su stari i nepotrebni i vode neverovatno isprazan život. Piju vino uz ručak, dremaju po podne, odlaze u butike da kupuju odvratan nakit i napadne satove. On igra golf, ona provodi dosta vremena ubrizgavajući štošta u lice, pa vrlo čudno izgleda, kao neko matoro dete. Potpuno beskorisni ljudi, a pride teški rasisti, ne možete ni zamisliti kakvi. Ma možete! Žive u Marbelji, a ne govore španski, eto vam. Izlišno je išta više reći.

Ja naravno imam lične interese u ovome. Nisam kao onaj doktor Harold Šipman, pa da trčkaram okolo i ubijam što više starih ljudi. Želim da ubijem samo dvoje, ostali mogu mirno da nastave da gledaju sapunice i kupuju užasne poklone svojim unucima, koji preziru njihove dosadne posete. Ovi ljudi su formalno moji baba i deda iako ih nikad nisam upoznala i nikada mi nisu kupili ništa, čak ni toblerone. Ali oni *znaju* da postojim.

Dozvolite da objasnim. Dugi niz godina nisam to znala, ubeđena da je moj otac Sajmon uspeo da sačuva tajnu o meni. Ali kad je Elen, prijateljica moje majke, došla nedavno

u London da me poseti, priznala mi je posle nekoliko čaša vina da ih je posetila pre nego što se preselila u Pariz, pre mnogo godina. Osećala se kao da izneverava svoju divnu majku, jednu pokojnu Mari, time što me napušta, pa je htela nekako da umiri savest. Potražila ih je na internetu i pronašla njihovu londonsku adresu u registru kompanija. Samo što se nisam popela na sto da bolje čujem šta mi govori, da upamtim te nove informacije. Išla sam do njihove kuće mnogo puta, naravno, pre nego što su se za stalno preselili u Španiju. Provodila sam sate pred njom, posmatrala, čekala, ponekad čak i pratila njihov automobil sa vozačem kad bi nekud pošli. Ali razgovor sa njima je bilo sasvim nešto drugo, te me je Elen impresionirala, ali isto tako i naljutila što mi nikad dotad nije pomenula taj susret.

Nevoljno mi je ispričala da je sastanak loše prošao, izbegavajući moj pogled kad mi je rekla kako su joj najpre zalupili vrata ispred nosa kad im je objasnila ko je. Ali ona nije htela da ode, pa su je na kraju pustili da uđe i hladno joj rekli da znaju za moje postojanje, kao i za „moju odvratnu majku“. Zazvonilo mi je u ušima dok sam slušala te reči i protrljala sam vrat očekujući da mi svakog trena zapne knedla u grlu. Od početka su znali za mene, objasnila je Elen, pošto je njihov „jadni“ sin kasno jedne noći banuo kod njih, ushodao se po sobi i priznao im da je u nevolji. Prema Džeremiju – uglavnom je on pričao, dok je Ketlin ukočeno sedela na sofi i pijuckala veliki džin-tonik – Sajmon ih je pitao kako to da kaže Džanin, svojoj ženi, i rekao je ocu da će morati nekako finansijski da me zbrine.

„Ipak jeste hteo da postupi ispravno na neki način“, rekla je Elen, gotovo sa izvinjavanjem, dok je pijuckala vino i vrtela kosu. Prešla sam preko tih reči i kazala joj da nastavi. Nisu me zanimali bedni pokušaji tog čoveka da umiri savest.

Džeremi je s ponosom ispričao Elen kako su on i njegova žena satima odvrćali sina od te ideje, objašnjavajući mu da je Mari namerno zatrudnela zbog novca, upozoravajući ga da se Džanin nikad neće oporaviti od tog udarca. „Sajmon je

napravio glupu grešku, kao što mnogi mladi čine“, rekao je on Elen, „i žao mi je što ta devojčica mora da raste bez roditelja, ali mnogi su prošli i gore. I sâm sam kao mali ostao bez majke, pa nisam išao okolo da prosim.“ Elen mi je rekla da je branila svoju majku, tvrdeći da nije htela da uhvati njihovog sina u zamku, da nije znala koliko je bogat i da je tek kasnije saznala da je oženjen, ali oni nisu hteli ništa da čuju. „Ta je devojka htela da upropasti mog sina zarad novca!“, povikala je Ketlin, skočivši iznenada sa sofe. „Ako misliš da će ta mala ponovo pokrenuti tu budalaštinu, onda si glupa kao i tvoja prijateljica.“ I to je manje-više bilo to. Pred Elen, koja je naskap popila vino i mahnito gestikulirala, Ketlin je odjednom počela da jeca i udara svog muža u grudi. On ju je šćepao za ruke i gurnuo je na sofu, pa se okrenuo ka Elen, koja je preneražena stajala kod vrata. „Uznemirila si svoju ženu i pokvarila nam večer. Odlazi iz moje kuće i nemoj da ti padne na pamet da se obratiš mom sinu. Moji će se advokati obrušiti na tebe i spašćeš na prosjački štap i pre nego što nas vidiš na sudu.“

„To me je uzdrvalo“, rekla je Elen, „pošto je odjednom izgledao kao ludak. Oči su mu bile iskolačene, a seda kosa, inače uredno začešljana, razletela mu se na sve strane. A najčudnije je bilo što mu se akcenat potpuno promenio. U početku je zvučao kao pravi engleski džentlmen, no glas mu je na kraju bio tvrd i grub i podsetio me je na one pijačne prodavce iz grada u kome sam odrasla. Žao mi je. Probala sam, mislila sam da će njegovi roditelji biti ljubazniji, saosećajniji. Mislila sam da će hteti da upoznaju svoju lepu unuku, pobogu! Ali ne. Uspeli su u životu, Grejs, ali su u dubini duše običan ološ.“

Dakle, stari su, zli su i zauzimaju dragoceni prostor na ovom svetu. Već je to dovoljan razlog da im pomognem da skončaju na neprijatniji način nego što im je bilo zapisano u zvezdama. Ali iskreno, glavni razlog jeste to što su znali. Znali su za svoju majku. Znali su za mene. I ne samo što ništa nisu hteli da urade već su još i pritiskali sina, okrivljujući Mari, Elen, barove,

prijatelje koji su ga odveli na stranputicu. Krivili su sve osim Sajmona, koji nije hteo da preuzme roditeljsku odgovornost, a porodica mu je u tome pomogla. Mislila sam da žive svoj život ne znajući da im je sin odbacio rođenu ćerku i pustio da se majka sama muči. Ne, oni su tako hteli. I to je na kraju presudilo. Oni će prvi umreti.

Stignem u restoran na plaži u šest po podne pod pretpostavkom da moji baba i deda rano večeraju kao i većina starih ljudi. Tražila sam sedište na terasi, ali restoran je zapravo mnogo veći nego što je izgledao na internetu, pa se uplašim da ću biti predaleko od njih da bih čula bilo kakve korisne informacije. Naručim čašu belog vina (Volim da pijem vino. Latimerovi su se uvek starali da piju najbolje, pa biram riohu) i nateram se da otvorim knjigu koju sam ponela da niko ne bi primetio da prisluškujem tuđe razgovore. Izabrala sam *Grofa Monte Krista*, što je malo previše očigledno, ali meni je bilo smešno kad sam se pakovala. Ne čekam dugo da Artemisovi stignu. Jedva sam pročitala prvu stranicu kad sam krajičkom oka opazila neku aktivnost. Dva konobara vode četiri starije osobe prema terasi. Ostajem nepomična, ne podižem čak ni pogled, ali osećam kako se približavaju. Čujem neku ženu kako glasno kaže:

– Ne, ne taj sto, Andree, na suncu je. Smesti nas tamo.

Grupa se okreće i odlazi na drugi kraj terase. Jebi se, Ketlin.

Kad se smeste za sto i poruče piće, što traje čitavu večnost jer se žale na vetar i premišljaju šta da izaberu, brzo osmotrim prizor. Stari Artemisovi sede okrenuti ka meni, naspram svojih prijatelja. Ketlin je napravila frizuru zbog koje bi Džoan Kolins crkla od muke. Njena platinastoplava kosa nije samo isfenirana, već je tako kruta da joj ni vetar, zbog koga se brinula, ne može ništa. Estetske korekcije na njenom licu vide se iz daljine – oči su joj namerno podignute kao da je začuđena, što je trebalo da izgleda koketno, a zapravo izgleda dementno. Ima bež tuniku

i bež pantalone i ogromnu Šanel tašnu, koju je spustila na sto. Oko vrata ima ogrlicu od... Ne vidim koje je to kamenje, ali slobodno mogu reći da to nisu cirkoni. Dozvoljavam sebi luksuz da ih otvoreno gledam jer svi zure u jelovnik. Zapitam se imam li išta od te nezadovoljne žene, i ona tad sklopi ruke na stolu, pa joj vidim nokte – špicaste, nalakirane u jarkocrveno. Evo nas, Ketlin. Moje ruke, u kojima i dalje držim knjigu na koju sam i zaboravila, dugačke su i tanke za razliku od njenih, ali moji nokti... moji nokti su takođe jarkocrveni i špicasti.

Posle nekoliko minuta pretvaranja da sam zadubljena u knjigu, pozovem konobara i zamolim ga da i mene skloni sa sunca. I to u poslednjem trenutku jer slutim da će ova perika svakog časa početi da se topi. Ima gostiju na terasi, ali nije puna, pa me odvedu do stola odmah iza mojih meta. Ovo je mnogo bolje. Želim da čujem šta pričaju. Neću saznati ništa duboko niti zanimljivo o njihovim ličnostima, previše su oni ograničeni za to, ali možda ću steći predstavu o tome šta planiraju za ovu nedelju. Biću ovde još samo pet dana, samo sam toliko slobodno mogla da dobijem, te nemam mnogo vremena. Naručim još jednu čašu vina i tapase i ponovo otvorim knjigu. Džeremi me gleda na način koji je svim ženama dobro poznat. Matori jarac me odmerava, divi se mojoj mladosti ne sluteći koliko je jadan. Kratko mu se osmehnem, delom što mi je smešno što vidim da me odmerava rođeni deda, a delom da pomisli da sam oduševljena. Trenutak prekidaju konobari koji im donose hranu. Nisu ništa poručili, ali kad vidim jelo, bude mi sve jasno. Šnicle i pomfrit za sve. Mora da je to jedino na meniju što naručuju. Šnicle i pomfrit svaki dan, nikad ne zalaze na novu teritoriju, nikad ne pokušavaju nešto drugačije, uskogrudu i sve gori i gori. Sve sam to videla samo iz šnicli, sad zamislite šta bih sve saznala na osnovu njihovih polica... Šalim se, oni sigurno u kući nemaju knjige.

Vežu o svojim prijateljima iz golf-kluba, pričaju o nekom Brajanu koji se osramotio na nedavnoj dobrotvornoj aukciji

(jadan Brajan, zamisli sramotu da te izopšti starija iseljenička zajednica). Ketlin i druga žena za stolom, koja mnogo liči na Ketlin, samo ima veći obim i manju *Šanel* tašnu, okome se tad na frizerku koja je previše spora i koja prošlog ponedeljka nije htela da primi njihovu prijateljicu. Pažnja mi luta. Htela bih da znam što više, ali bože, ovi mi ljudi nimalo ne olakšavaju posao.

Smem li da popijem još jednu čašu vina ili će to sabotirati moju obaveštajnu misiju? Ma ko ga jebe! Poručim vino i gric-kam ostatak tapasa. Možda je grupa koju motrim bila u pravu kad je poručila šnicle. Ono što sam ja poručila čudno je gume-nasto i pre liči na nešto uzgajano u magacinu pored auto-puta nego na nešto izvađeno iz mora. Grupa ispred mene je upravo naručila kafu, a Ketlin se nervira zbog mrlje na Džeremijevoj kravati, koja liči na klupsku. Kladim se da je Džeremi mason, to bi mu *savršeno* pristajalo. Muž one debele ih pita kad će ponovo u kazino i pominje koktel-parti sledećeg četvrtka.

„Da, bićemo tamo“, kaže Džeremi oštro i odgurne salvetu koju mu Ketlin pruža. „U pola osam idemo na večeru sa Beresfordovima, pa ćemo svratiti u povratku.“

Dode mi da vrisnem „GDE ĆETE VEČERATI?“, ali Džeremi ne zalazi u detalje. Umesto toga traži račun žustro mahnuvši konobaru. Onaj drugi grabi tanjir sa računom čim stigne i klimne glavom mom dedi i babi.

– Mi ćemo ovo platiti, siguran sam da je red na nas... ne, molim vas, insistiram. – Zlatna kreditna kartica pada na sto, a Džeremi na to samo nešto promrmlja i ponovo pogleda u mene. Ovaj put skrenem pogled. Neću da mi upamti lice, da me posle prepozna. Ne brinem se, verujem da stalno gleda u žene dovoljno mlade da mu budu unuke. Verovatno mu je malo koja od njih stvarno unuka, ali s obzirom na Sajmonovu reputaciju, ko to može da zna?

Kad pođu, pažljivije osmotrim Džeremijevu kravatu. Pogrešila sam, nije mason. Dezen je zeleno-žut, a na njoj su slova „RC“. Brza pretraga na *Guglu* kaže mi da je to zvanična kravata

kluba *Ridžensi*, privatnog kluba u Mejferu osnovanog 1788. za muškarce bogata i plemenita roda da se tamo druže bez svojih žena. Umalo da se nasmejem. Džeremi, dobro znam gde si započeo život. U dvosobnom stanu u Betnal Grinu, s majkom krojačicom i ocem koji je zbrisao i završio ko zna gde pre tvoje pete godine. Sajmon o tome ponosno govori u intervjuima, kao dokaz koliko se njegova porodica trudila da se uzdigne u svetu. I eto te sad s tom kravatom koja, kako misliš, pokazuje tvoj pedigre – onaj koji si kupio. Neki se tome možda dive. Čak i ja jer pokušavam da uradim isto – da se izvučem iz siromaštva, da pobeegnem od onoga što mi je na početku života dodeljeno. Ali ja te znam. Znam koliko mrziš svoje poreklo ma koju priču od tada pričao. Video si ga u meni, i kad su te zamolili da pomogneš svom najrođenijem u sličnoj situaciji, ti si pobeogao. Elen je bila u pravu. Ti si običan ološ i to ne mogu da sakriju tvoji privatni klubovi i skupa odeća. Ali samo ti nosi svoju kravatu. Četvrtak je blizu.

Peške se vratim u smeštaj, uživajući u šetnji promenadom Puerto Banusa. Prodavnice su pune žena koje pred ogledalom prislanjaju kitnjaste haljine uza se ćaskajući sa prijateljicama. Grupa tinejdžerki prolazi pored mene razgovarajući o preplanulosti. Pitam se da li bih i ja bila takva prazna tikva da sam odrasla pod okriljem porodice Artemis. Čitam knjige, pratim svetske vesti, imam mišljenje o svemu i svačemu, a ne samo o cipelama i štapovima za golf. Bolja sam od ovih ljudi, to je sigurno. Ali oni uprkos svom neznanju deluju srećno. Ili je to možda baš zbog tog neznanja. Šta pa njih brine? Niko od ovih idiota ne haje za klimatske promene, razmišljaju samo o tome šta će sutradan obući na jahti. Ali fascinantno ih je gledati, a ja imam veoma malo vremena za to. Kad obavim svoj zadatak, neću se vraćati u ovo igralište bogatih. Možda bi trebalo da kupim neki suvenir. Gledam izloge sa preskupom robom. Nemam ni novca ni želje da kupim kaftan obrubljen krznom, čak ni iz vica. Uz to, mislim da znam šta ću poneti za uspomenu, a to me ništa neće koštati.